

Csendőr járőr

A nagy tollfosztónak lyukas lehet keze, úgy szakad a hó, hogy nem tréfa a fele.
Tisztességes kutya durmol a kuckóban, mit is keresne kinn hasigérő hóban?
Bízik gazdájában, no meg a mondásban: "Kutyát se vernek ki ilyen hófúvásban."
Kutyát se vernek ki?, — Hát az ott mi lehet?—Emberfia volna, vagy talán képzelet?
Nem lehet tünemény, jön egyre közelebb, nem is egy, de kettő, s így szól az öregebb:
"Régen volt az igaz, még próba koromba', hagytam a törzs urat jönni a nyomomba,
Szuszogott az úg is jártában eleget, elfogtam hát tőle az erős szeleket."
Szóbúl ért a magyar, ugrik hát a próba, törzs úr előtt jární térdigérő hóba.
De ahogy ugorna, gyökeret ver lába. Mutat egy irányba, sóbálvánnyá válva:
„Odanézzen Törzs úr, azt a kutya-fáját, lopja ott valaki gróf úr hasábfáját!
Gyerünk egybül rája, tolvaj ebadtája: a tettenérésnek világos példája!
El kell fogni Törzs úr! Megindult az alak, nem vett észre bennünk, oly biztosan halad."
Vagy félórát mennek, mikor a távolba' feltűnik a falu karcsú fehér tornya.
Próbacsendőr szeme ég kíváncsi lázban: hol lakik a tettes, vajon melyik házban?
Nem is kell várnia sokáig hiába, befordul a tolvaj egy ház kapujába.
Hajtja az izgalom, gyorsan szedi lábát, látja már a házon fityegő cégtáblát.
Cégtáblán szelíden, mutatni is restell, áll a név: Páll Miklós Csizmadiamester.
Belépnek a kapun, át a kis udvaron, bekopognak halkán hófúttá ablakon.
Kitárul az ajtó, havas a csizmája, ott áll megkövülten a kis ház gazdája.
Szóra nem is nyílik dermedt, lila szája, ahogyan a járőrt beljebb invitálja.
Most látni csak, fából faragva fél lába, miközben a járőr belép a szobába.
Jöttükre a padról felugrik két gyerek, egy meg a kályhánál csak tovább pityereg.
Szemben az ajtóval, fehér vetett ágyban, fekszik ott az asszony nehéz náthalázban.
Hallani a csendben valaki didereg, nincs tűz a kályhában, metsző benn a hideg.
Végre lassan, csendben, megszólal a gazda, mintha mélyről jönne, oly súlyos a hangja:
„Isten hozta nálunk,” közben meg-megakad, „Isten hozta nálunk a csendőr urakat.
—Hozzál fiam széket,—Üljenek le nálunk, sok baj, gond jár felénk, ne vigyék el álmunk.”
Nem mozdul a törzs úr, nem nyílik meg szája, barna meleg szeme a kis szobát járja:
Egy rokkant, egy beteg, három pöttöm gyerek, félcipőt hordanak e piciny emberek.
Köszörül a torkán, úgy készül a szóra, néznek rája mind, mint ítélethozóra:
„Mi járatban vagyunk? Éppen mondtam máma, nagy szükségünk lenne egy csizmadiára.
Ha hibás a csizma, rossz jární a hóba, itten van öt pengő, mindjárt foglalóba.
Legjobb ha azonnal, de feltétlen máma, bemegy a csizmákért az őrszlaktanyába.
Vigyen egy kis szánkót, könnyebb lesz azt húzni, falábbal a hóban nem nehéz elcsúszni.”
Így beszél a törzs úr, és indulni készül, visszafordul mégis a küszöbi részről:
„Itt van az asszonynak jófajta kis leves, jót fog neki tenni, kár, hogy kicsit keves.”
És már indulnak is, köszönést nem várva, ki a jeges, hideg, fagyos éjszakába.
Nem hallják, nem látják, benn a kis szobába' görcsből olvad egy kéz, és simul imára.
„Áldd meg Uram Isten a jó csendőröket, szeresd őket nagyon, vigyázzad léptüket,
Tartsd őket erősnek, élő mintaképnek, hagyd őket örökre szegény magyar népnek.”